

Arrest

nr. 339 647 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WATRIN
Bouwmeestersstraat 11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. WATRIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 augustus 2016 toe op het Belgische grondgebied en diende op 14 september 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 10 juli 2017 werd verzoekers dochter M.A.A. geboren.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 14 juli 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 19 juli 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

- 1.5. Op 4 september 2017 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in.
- 1.6. De commissaris-generaal trof op 28 september 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.
- 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 5 oktober 2017 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).
- 1.8. Verzoeker diende naderhand nog vier volgende verzoeken om internationale bescherming in die allen onontvankelijk werden bevonden door de commissaris-generaal.
- 1.9. Verzoekers dochter M.A.A. werd op 27 februari 2019 erkend als vluchteling.
- 1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 januari 2021 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).
- 1.11. Verzoeker diende op 25 augustus 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 februari 2023 een beslissing waarbij de in 1.11. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.
- 1.13. Verzoekers echtgenote en hun kinderen, waaronder hun dochter M.A.A., verkregen op 28 mei 2024 de Belgische nationaliteit.
- 1.14. Verzoeker diende op 21 januari 2025 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in functie van zijn minderjarige Belgische dochter M.A.A.
- 1.15. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 15 juli 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 17 juli 2025 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.01.2025 werd ingediend door:

Naam: A.(…) H.(…)

Voornaam: M.(…)

Nationaliteit: Somalië

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch minderjarig kind M.(…) A.(…) A.(…) (RR: (…)) van nationaliteit in toepassing van artikel 40*ter*, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.*

*Art. 40*ter*, §2, 3°: “de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”*

Het concept van daadwerkelijke zorg dient, aldus het Hof van Justitie, te worden begrepen als het op zich nemen van dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Zorg- en opvoedingstaken met een marginaal karakter voldoen niet aan de door het Hof van Justitie gestelde voorwaarde van de daadwerkelijke zorg, aangezien kan worden aangenomen dat het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige burger van de Unie niet zou worden belemmerd indien verblijfsrecht wordt geweigerd aan de ouder die slechts op een minimale wijze zorg voor hem draagt. Om die reden wordt als voorwaarde gesteld dat de zorg vanwege de

ouder daadwerkelijk van aard is. Het concept van daadwerkelijke zorg omvat, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun, hetwelke impliceert de derdelands ouder materiële steun biedt aan het EU-kind en beschikbare financiële middelen effectief aanwendt om voor zijn kind te zorgen.

Uit de gegevens van het Rijksregister en haar dossier blijkt dat het kind juni 2017 in België geboren is en sindsdien onafgebroken in België heeft verbleven. Betrokkene legt in het kader van de verblijfsaanvraag een paspoort voor met nummer P01461136, afgeleverd in Rome op 09.01.2024. Uit nazicht in het dossier blijkt dat betrokkene sinds februari 2023 in Italië heeft verbleven (cfr. verslag van het geprek op 09.07.2024). Op 28.05.2024 bekwam referentiepersoon de Belgische nationaliteit. Betrokkene zou in Italië hebben verbleven tot 12.06.2024. Gelet op het e-loket dd. 02.09.2024 waarin betrokkene om een afspraak bij de gemeentelijke overheid verzocht en dus kort na terugkomst een aanvraag tot gezinshereniging wenste in te dienen met zijn Belgisch minderjarig kind, dient opgemerkt te worden dat betrokkene op heden en sinds terugkomst klaarblijkelijk wel terug op het adres van zijn kind woonachtig is, doch hij bijna anderhalf jaar weg is geweest uit het Rijk. Dat meneer op het attest gezinssamenstelling adres houdt bij het gezin sinds 13.10.2016 en daarmee zijn afwezigheid aldus niet heeft gemeld, doet geen afbreuk aan bovenstaande.

Volgens de gegevens in het dossier is dus pas vrij recent opnieuw sprake van gezamenlijke vestiging van meneer in het gezin van referentiepersoon. Het kind is heden 8 jaar oud en heeft dus minstens van februari 2023 tot juni 2024 in België verbleven zonder de fysieke aanwezigheid van meneer. Er kan dus niet worden vastgesteld dat er op het moment van indiening van onderhavige aanvraag sprake zou zijn van een duurzame samenwoning waaruit de daadwerkelijke zorg van betrokkene over zijn minderjarig Belgisch kind zomaar zou kunnen blijken. Er kunnen niet zomaar zonder meer dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken die betrokkene zou hebben opgenomen zonder dewelke de minderjarige burger van de Unie niet op het grondgebied van de gastlidstaat kan verblijven. Wel integendeel, meneer was geruime tijd afwezig en niets heeft het kind belet verder te verblijven in het Rijk, in het bijzijn van de moeder en overige kinderen in het gezin.

Het kind heeft tot op heden verbleven bij de moeder, die ook inmiddels net als het kind de Belgische nationaliteit verwierf. Het is de moeder die – minstens in de lange periode van afwezigheid van vader – instond voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken. Het komt aan betrokkene toe om zijn aanvraag te staven met de nodige bewijzen, quod non. Gezien er geen enkel bewijs werd voorgelegd van daadwerkelijke zorg, is het niet duidelijk of betrokkene effectief mee instaat voor de dagelijkse zorg- en opvoedingstaken en/of materiële zorg en steun biedt, en of deze desgevallend niet marginaal van aard zijn. In elk geval kan niet blijken dat het recht op vrij verkeer van het kind zou worden geschaad nu betrokkene zich pas sinds enkele maanden opnieuw bij referentiepersoon gevestigd heeft.

Gezien niet kan blijken dat betrokkene de daadwerkelijke dagdagelijkse zorg draagt over het kind, is §3 van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 van toepassing: “§ 3. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoonbaar dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg. Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

Om verblijfsrecht te kunnen ontlenen aan een Belgisch minderjarig kind dient er sprake te zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren. (Arrest RVV met nr. 276.347 dd. 23.08.2022). Als er toch effectief al die tijd (al of niet ononderbroken) contacten zijn geweest tussen betrokkene en zijn minderjarige kind waardoor enige betrokkenheid, persoonlijke banden, en daadwerkelijke zorg zou kunnen blijken, mag aangenomen worden dat betrokkene betekenisvolle documenten kan voorleggen.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontlenen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over hoe de contacten (en met welke regelmaat) desgevallend plaatsvonden, alsook het bewijs wordt voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band. Het is aan betrokkene om te bewijzen dat hij in deze bijzondere context zijn engagement opneemt en opnam om effectief duurzame, standvastige en nauwe persoonlijke banden met zijn kind te installeren. Er kan in elk geval geen afhankelijkheid blijken uit het dossier, gelet het kind zonder meer verder in België kunnen verblijven is samen met de moeder die de stabiele factor voor het gezin uitmaakte en instond voor de dagdagelijkse zorgen, onderhoud, opvoeding en materiële voorzieningen van het kind. Er kan niet worden opgemaakt op welke manier betrokkene heden bijdraagt aan de opvoeding en het gezinsbudget, noch hoe hij in het verleden zijn vaderrol opnam tijdens zijn afwezigheid.

Concluderend kan gesteld worden dat er geen afhankelijkheid kan blijken en geen sprake is van hechte familiebanden met zijn kind zoals vereist in de zin van § 3 artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"3.1.1 Toelichting

(a) Algemeen

16. Artikel 8 van het EVRM houdt kortgezegd garanties in voor de bescherming van een privé- en gezins- of familieleven, met inbegrip van het respect voor het hoger belang van het kind. Dit vindt zijn tegenhanger in de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

17. Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3° en § 3 van de Vreemdelingenwet is toepassing, en luidt als volgt (eigen nadruk):

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° [...];

2° [...];

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.

[...]

§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoonst dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht."

18. Voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024, artikel 11). Uit de parlementaire voorbereiding van voormelde wet van 10 maart 2024 blijkt dat de wetgever deze wetsbepaling in overeenstemming heeft willen brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het afgeleide recht op verblijf overeenkomstig artikel 20 het VWEU in hoofde van een ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg.

Het past dan ook om te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie in deze.

Het arrest van 8 mei 2018 (nr. C-82/16, K.A.) van het Hof van Justitie bevat een aantal overwegingen die betrekking hebben op het afhankelijkheidsonderzoek dat moet worden verricht wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is. Samengevat komt de redenering van het Hof van Justitie neer op het volgende:

- Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is toe te kennen;*

- Er moet tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind zou zijn gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd;
- Bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding met de minderjarige Unieburger sprake is, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is;
- Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind;
- Dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is;
- Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is;
- Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

19. In zijn arrest in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19 van 5 mei 2022 heeft het Europees Hof van Justitie het voormelde herhaald (eigen nadruk):

“65 In dit verband zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de belangrijkste aan zijn status ontleende rechten verliest doordat het feitelijk gedwongen is zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 70].

66 Meer in het bijzonder dient met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, te worden bepaald of deze ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen hen bestaat. In het kader van deze beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind, dat samenvalt met het recht van dit kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, zoals neergelegd in artikel 24, lid 3, van het Handvest [zie in die zin arresten van 1 juli 2010, Povse, C-211/10 PPU, EU:C:2010:400, punt 64, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

67 De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72]. 68 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak]”

...

69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.

...

Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd, (...), dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden. Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed.”

20. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

21. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

22. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen en het particulier belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184).

23. Uit de vaste rechtspraak van Uw Raad volgt dat een aanvraag tot gezinshereniging moet beoordeeld worden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en dus niet op het moment van indiening van de aanvraag.

(b) Toepassing in casu

24. De verwerende partij oordeelt in essentie als volgt:

- De verzoekende partij wou kort na zijn terugkomst uit Italië een aanvraag tot gezinshereniging indienen met zijn Belgisch minderjarig kind, woonde sinds terugkomst klaarblijkelijk terug op het adres van zijn kind, maar zou toen bijna anderhalf jaar weg zijn geweest uit het Rijk;
- Bijgevolg is pas vrij recent opnieuw sprake van gezamenlijke vestiging van meneer in het gezin van referentiepersoon, die minstens van februari 2023 tot juni 2024 in België zou zijn verbleven zonder de fysieke aanwezigheid van meneer, waardoor er niet zou kunnen worden vastgesteld dat er op het moment van indiening van onderhavige aanvraag sprake zou zijn van een duurzame samenwoning waaruit de daadwerkelijke zorg van betrokkene over zijn minderjarig Belgisch kind zomaar zou kunnen blijken;
- Niets zou hebben belet dat het kind kon verblijven in het Rijk, in het bijzijn van de moeder, die – minstens in de lange periode van afwezigheid van vader – instond voor de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken;
- Gezien er aldus geen bewijs zou zijn dat betrokkene de daadwerkelijke dagdagelijkse zorg draagt over het kind, zou er sprake moeten zijn van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de ouder en het minderjarige kind die voldoende standvastig is om de factogezinsbanden te creëren (artikel 40ter, §3 Vreemdelingenwet);
- Er zou verwacht mogen worden dat er voldoende sluitende en recente bewijsstukken worden voorgelegd om toelichting te geven over hoe de contacten met het minderjarig kind (en met welke regelmaat) desgevallend plaatsvonden, alsook dat het bewijs wordt voorgelegd dat de contacten wel degelijk de basis vormen voor een duurzame en persoonlijke band, maar er zou geen afhankelijkheid blijken uit het dossier, aangezien het kind zonder meer verder in België is kunnen verblijven samen met de moeder die de stabiele factor voor het gezin zou hebben uitgemaakt.

25. Deze motivering is onzorgvuldig en in strijd met de rechtspraak van Uw Raad en die van het Hof van Justitie.

26. Om te beginnen had de verwerende partij het bestaan van de daadwerkelijke zorg en de duurzame samenwoning met het kind moeten beoordelen op het moment van de bestreden beslissing en niet op het moment van de indiening van de aanvraag (cf. supra).

27. De verwerende partij maakt ten eerste abstractie van de periode tussen 21 januari 2025 en 15 juli 2025, maar liefst vijf maanden, zodat moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij sinds juni 2024 reeds opnieuw een ca. 1 jaar samenwoonde met zijn jongste dochter, i.e. de referentiepersoon.

Er valt niet in te zien waarom de verwerende partij slechts uitgaat van de periode van de terugkomst uit Italië op 12 juni 2024 tot de indiening van de aanvraag op 21 januari 2025 om het bestaan van daadwerkelijke zorg te beoordelen. De verwerende partij stelt immers dat de verzoekende partij "sinds terugkomst klaarblijkelijk wel terug op het adres van zijn kind woonachtig is". Waarom er abstractie wordt gemaakt van de periode na de indiening van de aanvraag, is onduidelijk en wordt niet gemotiveerd.

28. Bemerk ten tweede dat de verzoekende partij van 28 augustus 2016 tot en met februari 2023 in België is verbleven. Ook hiervan maakt de verwerende partij abstractie. Uit de bewoording "terug" van het bovenvermeld citaat betreffende het verblijf van de verzoekende partij op het adres van zijn jongste kind blijkt echter kennelijk dat de verwerende partij duidelijk op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij dus ook al voor zijn vertrek met zijn kind samenwoonde.

29. De verzoekende partij heeft dus een lange periode samengewoond met zijn jongste dochter, met name in totaal meer dan zeven jaar, nota bene het merendeel van haar leven dus, zodat hij ervan uit mocht gaan dat een duurzame relatie met zijn dochter als vanzelfsprekend beschouwd had moeten worden.

Dat de verzoekende partij van februari 2023 tot juni 2024 terugkeerde naar Italië, kan daar geen afbreuk aan doen. Het kan de verzoekende partij immers niet verweten worden dat hij na een negatieve beslissing van België inzake zijn verblijf heeft geprobeerd om zijn verblijfsrechten in Italië te verlengen. Mits verlenging had hij immers vanuit Italië op legitieme wijze een gezinshereniging kunnen aanvragen. Daarbij heeft hij in Italië geldige identiteitsdocumenten kunnen bemachtigen, het gebrek waarvan de weigering van zijn verblijf op 7 februari 2023 de grondslag vormde (cf. supra).

In die periode heeft de verzoekende partij trouwens contact gehouden met zijn jongste dochter.

Bemerk daarbij dat het feit dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, een van de in aanmerking te nemen relevante factoren vormt om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is (cf. supra en arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

30. Het feit dat de verzoekende partij het merendeel van het leven van zijn dochter met haar heeft doorgebracht en duurzaam met haar heeft samengewoond, is in ieder geval op zichzelf reeds voldoende om te besluiten dat hij daadwerkelijke zorg heeft over het kind en dat er sprake is van een duurzame gezinsrelatie die beschermd moet worden onder artikel 8 EVRM.

31. Gezien het voorgaande moest worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder (cf. supra).

32. De verwerende partij heeft dus niet op goede gronden geoordeeld dat er geen sprake kon zijn van een daadwerkelijke zorg over het kind en een duurzame samenwoning.

De verwerende partij heeft geen actuele beoordeling van de omstandigheden gemaakt en heeft zich gebaseerd op een veronderstelling over de moeder als de primaire zorgfiguur. Dit is echter op zichzelf niet van dien aard om het vermoeden van afhankelijkheid te weerleggen, zoals toegelicht door het Hof van Justitie (cf. supra).

33. Bijgevolg kon de verwerende partij artikel 40ter, §3 Vreemdelingenwet niet zomaar toepassen en is de beslissing ook in dit opzicht onwettig. De verwerende partij baseert zich bovendien ook in het kader van deze beoordeling op de veronderstelling dat de moeder die de enige stabiele factor voor het gezin zou hebben uitgemaakt en als enige zou hebben ingestaan voor de dagelijkse zorgen, onderhoud, opvoeding en materiële voorzieningen van het kind, hoewel dit op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd (cf. supra en arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72).

(c) Conclusie

34. Het enig middel is gegrond."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een vertaling van zijn huwelijkscertificaat, een beslissing van 7 februari 2023 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, foto's van zijn Somalisch paspoort afgeleverd te Rome op 9 januari 2024 en een uitnodiging 'verblijfsaanvraag' afgeleverd door de stad Antwerpen op 19 november 2024 (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.

(...)”

Zoals verzoeker aangeeft in zijn enig middel, werd voormelde bepaling, ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, vervangen bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging (BS 22 augustus 2024, artikel 11). Uit de parlementaire voorbereiding van voormelde wet van 10 maart 2024 blijkt dat de wetgever deze wetsbepaling in overeenstemming heeft willen brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het afgeleide recht op verblijf overeenkomstig artikel 20 van het VWEU in hoofde van de ouder, onderdaan van een derde land, van een minderjarige Belg. Het past dan ook te wijzen op de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie over derdelanders die ouder zijn van een minderjarige burger van de Unie.

3.4. Sinds de uitspraken van het Hof in de zaken *Ruiz-Zambrano* en *Chavez-Vilchez* staat vast dat een ouder, die onderdaan is van een derde land, een afgeleid verblijfsrecht kan verkrijgen op basis van artikel 20 van het VWEU indien zijn minderjarige kind, dat Unieburger is en geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, anders gedwongen zou worden het grondgebied van de EU in zijn geheel te verlaten (HvJ 8 maart 2011, *Ruiz-Zambrano* nr. C-34/09; HvJ 10 mei 2017, *Chavez-Vilchez*, nr. C-133/15). Bij de beoordeling van de vraag of de minderjarige Unieburger gedwongen zou worden om het grondgebied van de EU te verlaten, moeten alle relevante omstandigheden worden betrokken in het hogere belang van het kind. Samengevat komt de redenering van het Hof van Justitie neer op het volgende:

- Het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, kan niet volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is toe te kennen.

- Er moet tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind zou zijn gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten als de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd.

- Bij de beoordeling of van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding met de minderjarige Unieburger sprake is, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is.

- Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind.

- Dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is.

- Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is.

- Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

3.5. In een arrest van 5 mei 2022 heeft het Hof dit alles opnieuw in herinnering gebracht (HvJ, 5 mei 2022, Subdelegación del Gobierno en Toledo, nrs. C-451/19 en C-532/19):

“(…)

65 *In dit verband zij eraan herinnerd dat het Hof reeds heeft geoordeeld dat voor de bepaling of de weigering om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen aan een derdelander die de ouder is van een kind dat Unieburger is, voor dit kind zou meebrengen dat het de belangrijkste aan zijn status ontleende rechten verliest doordat het feitelijk gedwongen is zijn ouder te vergezellen en dus het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, het relevant is wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële of affectieve last van dat kind berust bij de ouder die een derdelander is [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 68, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 70].*

66 *Meer in het bijzonder dient met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat Unieburger is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, te worden bepaald of deze ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen hen bestaat. In het kader van deze beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind, dat samenvalt met het recht van dit kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, zoals neergelegd in artikel 24, lid 3, van het Handvest [zie in die zin arresten van 1 juli 2010, Povse, C-211/10 PPU, EU:C:2010:400, punt 64, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak].*

67 *De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze Unieburger is, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen, en daartoe bereid is, vormt een gegeven dat relevant is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die derdelander is en het kind geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan die derdelander een verblijfsrecht werd geweigerd. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moeten immers, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden [arresten van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 72, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 72].*

68 *Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daarvoor is [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak]”,*

maar werd hieraan het volgende toegevoegd:

“69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.”

en werd geconcludeerd:

“Artikel 20 VWEU moet aldus worden uitgelegd, (...), dat wanneer de Unieburger minderjarig is, de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van dit artikel, aan de ouder van dit kind, die derdelander is, moet worden gebaseerd op de inaanmerkingneming, in het belang van het kind, van alle betrokken omstandigheden.

Wanneer deze ouder duurzaam samenwoont met de andere ouder, die Unieburger is, van deze minderjarige, wordt een dergelijke afhankelijkheidsverhouding op weerlegbare wijze vermoed.”

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 augustus 2016 toekwam op het Belgische grondgebied en steeds ingeschreven bleef op zijn adres te Antwerpen waar ook zijn overige gezinsleden verblijven. Hij zou in 2023 naar Italië gereisd zijn in een poging om aldaar zijn verlopen verblijfstitel op basis van zijn subsidiaire beschermingsstatus opnieuw te verlengen, maar dit is volgens verzoeker niet gelukt. Verzoekers minderjarige dochter heeft ondertussen, op 28 mei 2024, de Belgische nationaliteit verworven. Medio 2024 keerde verzoeker naar België terug om zijn gezin opnieuw te vervoegen. Uit het verslag van het intakegesprek met de ICAM-coach van 9 juli 2024, dat in het administratief dossier is opgenomen, kan worden opgemaakt dat verzoeker vanaf dat ogenblik, ongeveer een half jaar vóór het indienen van de aanvraag, bepaalde zorgtaken in het gezin op hem nam:

“(…) Betrokkene herhaalt dat zijn vrouw en kinderen hier wonen. Hij zegt dat hij hen moet steunen, dat hij de kinderen naar school brengt, dat hij Aisha moet brengen en ophalen van school, dat mevrouw vroeg moet vertrekken naar haar werk, dat hij boodschappen moet doen en het huis moet schoonmaken. Hij zegt dat hij al die zaken moet doen, dat ze hem hier nodig hebben, en dat mevrouw niet alles alleen kan doen. Hij zegt dat hij dus de huishoudelijke taken moet doen omdat zijn vrouw werkt om de kost te winnen voor de familie. Hij voegt daaraan toe dat als er andere zaken zijn zoals afspraken voor de school, of als Aisha bijvoorbeeld ziek is, hij voor haar moet zorgen, en dat hij dus al die zaken moet regelen. (...)”

Verzoeker diende op 21 januari 2025 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van deze Belgische minderjarige dochter.

3.7. In de bestreden beslissing meent de gemachtigde van de minister dat verzoeker niet afdoende zou hebben bewezen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, waardoor het gevraagde verblijfsrecht wordt geweigerd:

- geen bewijs van daadwerkelijke zorg voor de minderjarige burger van de Unie;
- verzoeker verbleef in Italië van februari 2023 tot juni 2024 waardoor er geen duurzame samenwoning is en dus evenmin daadwerkelijke zorg kan worden vermoed;
- kind verbleef tot op heden bij de moeder die instond voor de dagelijkse zorg- en opvoedingstaken;
- er kan niet worden opgemaakt op welke manier betrokkene heden bijdraagt aan de opvoeding en het gezinsbudget, noch hoe hij in het verleden zijn vaderrol opnam tijdens zijn afwezigheid.

3.8. Verzoeker betoogt in zijn enig middel dat zijn situatie niet zorgvuldig werd beoordeeld. Hij verwijt de gemachtigde van de minister dat geen rekening werd gehouden met de afhankelijkheidsverhouding tussen hemzelf en zijn minderjarig Belgisch kind omdat hij sinds zijn terugkeer uit Italië opnieuw samenwoont met zijn Belgische minderjarige dochter. Daarnaast, zo stelt verzoeker, werd abstractie gemaakt van de samenwoning in de periode vanaf 2017 tot 2023, en van het gegeven dat hij sinds zijn terugkeer in 2024 wel degelijk opnieuw de daadwerkelijke zorg voor zijn minderjarige dochter waarneemt.

3.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt verzoeker bij waar hij stelt dat hij kennelijk, sinds zijn terugkeer uit Italië op 12 juni 2024, opnieuw gezamenlijk gevestigd is met zijn minderjarige dochter en de rest van zijn gezin. Dit wordt in de bestreden beslissing nergens weerlegd. De gemachtigde van de minister erkent zelfs in de bestreden beslissing dat er *“(v)olgens de gegevens in het dossier (...) pas vrij recent opnieuw sprake (is) van gezamenlijke vestiging van meneer in het gezin van referentiepersoon”*. Het is de Raad niet duidelijk waarom de gemachtigde van de minister met dit gegeven weinig rekening lijkt te houden en een ‘duurzame’ samenwoning met de referentiepersoon lijkt te vereisen die niet als voorwaarde in de toepasselijke wetsbepaling is opgenomen. Bovendien wordt in het kader van deze ‘duurzame’ samenwoning geen rekening gehouden met de periode sinds de geboorte van het (Belgische) kind in 2017 en zijn vertrek naar Italië in 2023, toen er ook sprake was van samenwoning met de overige gezinsleden in Antwerpen. De ‘samenwoning’ is immers een relevant gegeven bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband zoals bedoeld in de hierboven geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Daargelaten de vraag of de samenwoning gedurende meerdere jaren voldoende doorslaggevend is, kan hiervan geen abstractie worden gemaakt bij het beoordelen van het daadwerkelijk karakter van de zorg die verzoeker heeft opgenomen voor zijn minderjarige Belgische dochter. Aangezien zijn dochter slechts op 28 mei 2024 de Belgische nationaliteit verwierf en verzoeker reeds op 12 juni 2024 het gezin opnieuw vervoegde, was er overigens wel degelijk sprake van ‘duurzame’ samenwoning met zijn Belgische dochter.

Terloops merkt de Raad op dat in de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 21 januari 2025 wordt vermeld dat verzoeker de bloed- of aanverwantschapsband heeft bewezen door middel van de geboorteakte en dat verzoeker *“(…) daarenboven de volgende documenten (heeft) voorgelegd: Geboorteakte (minderjarig) kind, indien nodig met legalisatie/apostille en*

vertaling, *Betalingsbewijs federale bijdrage, Bewijs effectieve zorg voor het kind*". Van verzoeker werden blijkbaar geen verdere bewijsstukken verlangd wat het aspect van de "daadwerkelijke zorg" betreft.

3.10. In haar nota met opmerking beperkt de verwerende partij zich ertoe de motieven van de bestreden beslissing integraal te citeren en hieraan het volgende toe te voegen:

"(...)

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

In de mate hij die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht tracht aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker, die zich beperkt tot een louter ongestaafd betoog, thans geen concrete elementen bijbrengt om die motieven te weerleggen.

Verzoeker gaat er verder met zijn betoog aan voorbij dat de bewijslast bij hem ligt. In de mate hij verwijst naar de pogingen die hij in Italië ondernomen zou hebben om zijn verblijfsdocumenten in orde te brengen en vanuit Italië een gezinshereniging aan te vragen, legt hij hiervan geen begin van bewijs van voor, noch toont hij aan dat hij hiervan melding gemaakt zou hebben bij het Bestuur op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag.

Gelet op het feit dat het Bestuur hiervan geen kennis had van die feiten/elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, kan hij het Bestuur onmogelijk verwijten hiermee geen rekening gehouden te hebben.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginsel wordt niet aangetoond."

3.11. Uit de nota met opmerkingen komt naar voor dat de verwerende partij blijkbaar van verzoeker had verwacht dat hij bijkomende informatie zou aanleveren over zijn pogingen om zijn verblijfssituatie in Italië te regulariseren en om vanuit Italië een visum aan te vragen. Deze verwachting staat evenwel op gespannen voet met het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De activiteiten van verzoeker gedurende de 15 maanden dat hij in Italië verbleef, zijn weinig relevant om zijn verblijfsaspiraties in België te beoordelen. Zoals verzoeker terecht aanstipt, kon uit de reeds beschikbare gegevens worden opgemaakt dat verzoeker het merendeel van het leven van zijn dochter samen met haar heeft doorgebracht én op het moment van de bestreden beslissing wederom gedurende een jaar met haar had samengewoond, hetgeen op zichzelf reeds voldoende is om een vermoeden van 'daadwerkelijke zorg' in het leven te roepen. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat abstractie wordt gemaakt van de informatie uit het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker zowel voor zijn vertrek naar Italië als na zijn terugkeer vanuit Italië 'duurzaam' samenwoonde met zijn gezinsleden.

3.12. Verzoeker heeft een schending aannemelijk gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De overige aangevoerde onderdelen van het middel behoeven thans geen verdere bespreking nu zij niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN